

Amor en plena guerra

GUERRA DE SUCESSIÓ 'Suite Barcelona' retrata en forma de dietari la Catalunya del 1714

El poeta ja ho deixa escrit: “Poso aquest text a la mitgera entre poesia i narració”. Però és que, a més, se serveix de la història per reflexionar sobre assumptes que no passen mai de moda. Com és ara l'amor per la ciutat natal. Presentat com el dietari d'un barceloní del segle XVIII —que pateix la guerra de Successió i el setge de la ciutat, de la qual finalment haurà de fugir per salvar la pell—, *Suite Barcelona* ens va relatant la vida íntima d'aquest home madur que s'ha enamorat d'una jove cantant napolitana, Elena. Així, les proses poètiques que componen aquest llibre singular, tan bellament editat —l'ha dissenyat Peret—, ens conviden a entrar en la intimitat del personatge, ens en fan conèixer les vel·leïtats artístiques, els dubtes, la seva renovada passió per la vida.

Sí, certament: tot passa, o tot ho fa passar l'autor, a començament del segle XVIII. Les circumstàncies històriques són, per a Barcelona i per al país, molt més bròfegues que les actuals. Llegint l'obra, no podem deixar de pensar en Perucho, gran admirador del Segle de les Llums. Però és que la història serveix a Carrió per revelar amb uns colors intensos allò que no canvia: la fragilitat de l'existència humana, la convivència entre misèria i grande-

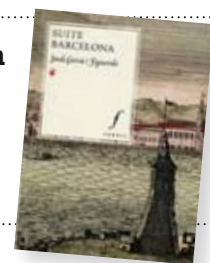

Les tropes filipistes assalten les cases de Barcelona una per una en un gravat coetani.

sa... Entremig de tot això, la joia que representa sempre un enamorament. El joc intel·lectual que ens proposa el llibre és molt suggestiu: el ressò de poetes de l'època en què s'ambienta (posem per cas, el Rector de Vallfogona) conviu amb els ecos de poetes del segle XX, com ara Foix o Ferrater. **JORDI LLAVINA**

Suite Barcelona (1710-1715)

Jordi Carrió
Editorial Fonoll, 2011
★★★★★

Comunisme de rostre humà

SEGLE XX Un nou llibre recopila totes les cartes que Gramsci va escriure des de la presó

Res de la falç i el martell; un gos i un pagai. Aquests són els protagonistes de la carta d'Antonio Gramsci al seu fill Delio que tanca el recull del mig miler d'epístoles que pensador marxista italià va escriure a familiars i amics des de les presons de Mussolini, entre 1926 i la seva mort el 1937.

Saber al detall com anava empitjorant el seu estat anímic i de salut, quines angoixes i esperances

personals sentia o què explicava i preguntava a la seva mare —a Cerdanya—, a la seva dona i els seus dos fills i a la seva cunyada Tania (que li servia d'enllaç amb la direcció del PCI) té interès més enllà de l'antropologia política.

Si els famosos *Quaderns del carcere*, 33 quaderns d'apunts polítics i filosòfics, van fer de Gramsci un intel·lectual de moda durant la guerra freda, les *Lettere dal carcere* que ara s'han recopilat exhaustivament i amb un

complet pròleg de Francisco Fernández Buey el que fan és humanitzar el pensador. Un comunista sense cua ni banyes, de rostre humà, que signava així les cartes: “T'abraço tendrament”. **MARC**

ANDREU

Cartas desde la cárcel

Antonio Gramsci
Veintisiete letras, 2011
★★★★★

